

SILENT TV

JOHN LUTZ

SILENS TVI

JOHN LUTZ

2015

Copyright © 2014 by John Lutz
Translation © 2015 by Martin Verner
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu FRENZY,
vydaného nakladatelstvím Kensington, New York 2014,
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v květnu 2015

ISBN 978-80-7498-062-6

Pro Wendy, navždy milovanou

ČÁST PRVNÍ

Hvězdy se zračí mezi lekníny.
Cožpak tě nevábí svou nebetyčnou krásou?
Ticho užaslých duší se rozprostírá vůkol.

Překročit vody, Sylvia Plathová

1

Creighton, Maine, přede dvěma roky

Quinn lapal po dechu a snažil se protáhnout krok, ale nedokázal to. Bolestivě polkl. Přesto běžel dál.

Vrah byl o kus před ním. Quinn ho mezi stromy neviděl, občas však zaslechl křupnout větvičku, jak se prchající prodíral porostem a ze všech sil se snažil uniknout. Přesto se Quinnovi zdálo, že se vrahovo zoufalé úsilí mívá účinkem – zvuky byly čím dál hlasitější.

Quinn ho doháněl. Byl si jistý, že se blíží i ostatní. Ale vložil do honičky všechny síly, zapojil každý nerv a každý sval už na začátku, a ačkoliv teď na to doplácel, dostal se ze všech nejbliž.

A stále se přibližoval.

Připadalo mu to jako hon na lišku, kde liškou je on.

Vrah, který se proslavil pod zkratkou DOA, uháněl po

uschlém spadaném listí, slyšel štěkot psů a tu a tam i lidské hlasy. Pronásledovatelé jej doháněli. Připadalo mu, že si s ním hrají. *S ním!*

Docházel mu dech a skoro také možnosti. Ale jen skoro – a *skoro* se mu teď proměnilo v nejdůležitější slovo na světě.

Terén neustále mírně klesal. Nejen že před sebou viděl sráz, ale pocítil ho i ve stehnech. Podle sklonu poznal, že se blíží k jezeru.

Už tam skoro je!

Zběsilý štěkot ještě zesílil, stal se ještě zuřivějším. Jaký druh psů to může být? napadlo ho. Zvířata jako by doslova propadla záchvatu šílenství, jen aby ho mohla zabít.

Možná právě o to v téhle hře jde.

Skrz bujnou vegetaci zahlédl modrozelenou vodní hladinu a jeho naděje dostala konkrétní obrysy. *Jezero!*

Zůstávalo však otázkou, kam se po břehu vydat a zda nepřitáhne pozornost a nevystaví se kulkám, až se náhle vynoří z lesa.

Tohle může vyjít! Může to vyjít!

Zmobilizoval síly a vyrazil jako zběsilý, nebo si to alespoň myslel. Ve skutečnosti se jeho tempo podobalo klopytání dálkového běžce, jenž se vyčerpaný dopotácel na dohled cílové pásky.

Už je skoro tam!

Skoro!

Z

Sarasota, Florida, 1992

„Dwayníku!“

Dům stál na břehu moře. Dokonale zelený trávník se zvolna svažoval k bazénu, v němž by se klidně mohlo odehrávat olympijské klání. Vodní hladina jako by přecházela rovnou do mořské zátoky. Iluze byla dokonalá.

„Dwayníku, zlato?“

Maude Evansová se vystavovala slunci na proutěném lehátku doslova na hraně obdélníkového bazénu a vypadala, jako by se podivuhodným řízením osudu vznášela přímo na horizontu. Přibližně každou půlminutu se natáhla po skleničce stojící na malém bílém stolku a usrkla koktejl z ledové whisky, cukru a citrónové šťávy. Pod sebou měla pečlivě vyskládané ručníky, aby jí proutí ani na okamžik nevytlačilo do sošného těla nepěkný vzorek.

„Dwayníku, přines mi další drink!“ dožadovala se.

Dwayne sebou trhl. Podřimoval v dopoledním floridském slunci. Vykoukl přes tmavý okraj slunečních brýlí směrem k Maude. Ta jeho pohled opětovala a vychrstla zbytek tekutiny, jenž zbýval na dně sklenice. Jasné gesto, jasný příkaz.

Poslušně vstal, došel do kuchyně a pečlivě namíchal koktejl, jak ho to naučili. Jemu osobně tenhle nápoj nechutnal. Proto i přes své omezené zkušenosti usoudil, že alkoholickým nápojům nikdy holdovat nebude. Když koktejl dokončil, usrkl z něj, aby se ujistil, že chutná přesně tak, jak ho má Maude ráda.

To už ale bylo nad rámec jeho povinností.

Když se vrátil ven a podal Maude sklenici, sotva na něj pohlédla. Dwayne si uvědomil, jak krásně voní – směs opalovacího krému a potu, jenž se jí leskl na hebké opálené kůži.

Vzdálil se od bazénu a přesunul se na terasu za domem, odkud mohl svou nastávající – již záhy – macechu pozorovat. Právě mu bylo čtrnáct, a co naplat, Maude ho přitahovala. Nezdálo se ale, že by jí to vadilo. Tajně ho provokovala, usmívala se a mrkala na něj za otcovými zády.

Vlastně ne zas až tak tajně. Oba dospělí se bavili Dwayneovými rozpaky, jeho neschopností potlačit v Maudině přítomnosti erekci. Dwaynea to vždycky tak zahanbilo, že viditelně zrudl, což je rozesmálo.

Někdy, aby potlačil a umenšil erekci, myslel na svou bývalou matku. Myslel na to, jak ji nenáviděl.

Ona a Dwayneův otec se k němu chovali tím nejnepředstavitelnějším způsobem. Hnusilo se mu to a začal opovrhovat jak jimi, tak sebou.

Když Dwayneova matka před devíti měsíci zemřela, nevěděl, co má cítit. Bylo mu jasné, že ustanou noční extempore doprovázená dechem páchnoucím po ginu a chichotáním, která rodiče zbožňovali, a jeho tak zraňovala. Jeho otec nejprve namítal, že tím Dwayneovi ubližují, ale matka ho posléze přesvědčila, že na tom nezáleží. Že se Dwayneovi ve skutečnosti líbí sledovat, co provádějí. A uměla najít spoustu způsobů, jak mu to dokázat.

Když zemřela na selhání srdce, což nějak souviselo s bílým práškem, který s otcem užívali, Dwayne dokázal přesvědčivě předstírat, že truchlí, a všechny, kdo mu telefonicky kondolovali, ať již to byli známí, nebo otcovi obchodní partneři, ošálit. Byl v tom opravdu dobrý.

O co jiného nakonec v životě jde, než o hraní řady různých rolí?

O tom, jak otec přišel k Maude Evansové, se nikdy nehovořilo. Prostě se objevila; jen pár týdnů po matčině smrti. A životě.

Vplula na její místo a bez obtíží je vyplnila svou přítomností.

Dwayneův vlastní život se vrátil do běžných kolejí. Vzdělání mu poskytovali doma. Přísná soukromá učitelka, paní Jacobyová, přicházela každý pracovní den v devět hodin a zůstávala do jedné. Byla to rozložitá žena středního věku s neustále zamračeným výrazem. Dwaynea ani nezajímalo její křestní jméno, šlo především o prvočísla a základy latiny. Ta ženská mu neodpustila ani ň.

Maude si paní Jacobyová téměř nevšímala a platilo to i naopak. Alespoň v Dwayneově přítomnosti to tak vypadalo.

A přesně v devět, když přicházela paní Jacobyová, otec odcházel do práce – do kanceláře firmy zabývající se zprostředkováním prodeje nemovitostí a správou majetku. Společnost vlastnila nemovitosti podél pobřeží po celé Floridě a částečně v Severní a Jižní Karolíně. O peníze neměli nouzi. Díky penězům mohli celé dny lenořit na slunci. Peníze byly přijímány jako samozřejmost.

Po jedné rozmluvě mezi Maude a Billem Phoenixem – mužem, jenž přicházel obden kontrolovat stav bazénu –, kterou Dwayne zaslechl, pochopil, že Maude přitahuje k jeho otci pouze peníze. Phoenix byl vysoký a urostlý muž s hnědýma očima a přátelským pohledem. Svaly mu jen hrály a hlavu měl porostlou bohatou černou kudrnatou kšticí, která mu v neztenčené míře zdobila i hrud. Vypadal jako člověk, jenž by s úspěchem mohl zaskakovat za Jamese Bonda. Billa Phoenixe přitahovaly nejen peníze, ale i Maude.

Dwayne věděl, že Maude a muž od bazénů spřádají plány.

3

Creighton, Maine, přede dvěma roky

Quinn s vypětím všech sil udržoval tempo a snažil se postupovat souběžně s břehem jezera. Bedlivě se rozhlížel na všechny strany. Věděl, že psi jsou někde vpředu, mírně vlevo. Vpravo se rozkládalo jezero. Vrah musel být přímo před ním. Pronásledovatelé jako by se pohybovali ve stále se zužujícím rovnoramenném trojúhelníku a z obou stran postupně zaháněli vraha k jednomu z vrcholů. Vrah mohl buď udržovat stále stejný směr, což by znamenalo, že se ocitne v kleštích. Nebo mohl zabočit doleva a pokusit se proklouznout před psy a psovody. Nebo mohl zahnout doprava, skočit do vody a uplavat.

Quinn usoudil, že vrah poběží stále dál až do okamžiku, kdy opustí bezpečné území; pak to bude už jen závod o život.

Třeba to tak dokonce chce.

Kdo ví. Teď není čas lámat si s tím hlavu.

Málem toho zmetka dostali už v chatě, kde právě umučil svou poslední oběť. Pálil ji cigaretou, zasadil jí desítky bodných ran a postupně ji vyvrhl. Anonymní telefonát, který jim oznámil, že někdo bude v chatě zabit, jim však nedopřál dost času k záchranné akci.

Vrah je zahlédl, když se blížili. Z místa činu pláchl těsně poté, co jim zatelefonoval, aniž by si uvědomil, jak rychle jsou schopni zareagovat a jak blízko už Quinn krouží. Vzápětí se ocitl v přestřelce s Quinnem a okresním šerifem.

Quinn si byl jistý, že šerif, šedovlasý muž jménem Carl Chalmers, to koupil a je ošklivě poraněn. Když ho Quinn naposled viděl, seděl na zemi, mluvil do vysílačky nebo mobilu a mával na něj, aby pokračoval v honičce. Chalmers se k lovcům přidal až na poslední chvíli poté, co Quinn vysledoval stopu mrtvých těl vedoucí z New Yorku až do Maine.

Ted' seděl v kaluži krve.

A tak se Quinn ocitl na lovu sám, s nejistým příslibem pomoci. Teď už ale věděl, že šerif stačil povolat jak psy, tak státní policii.

Quinn měl podezření, že anonymní telefonát přišel od samotného vraha, aby ho vylákal na místo činu a zatáhl do marné honičky.

Takový to byl zmetek, takhle si s nimi zahrával.

V téhle chvíli však – pokud vrah nebude mít někde ukrytý člun – se honička tak marnou nejevila. Psi usilovně postupující vpřed mohou celou situaci zvrátit. Vrah s nimi pravděpodobně nepočítal.

Před Quinnem se mezi stromy náhle objevilo jezero. Plochá jezerní hladina se rozkládala napravo, přesně tam, kde očekával. Quinn zvolnil a změnil směr. Vydal se k okraji lesa a blíž k dlouhému dřevěnému molu, jež trčelo na hladině jako prst vyčítavě vztyčený k protějším břehu.

Teď se zastavil, předklonil se, aby popadl dech, a opřel pušku o kmen blízkého stromu.

Už věděl, jak vrah plánuje uniknout. A také pochopil, že ho vrah přechytračil a vyšachoval ze hry.

Ale o štěstí ho nepřipravil.

Už toho zmetka má!

Vrah spatřil klidnou modrozelenou hladinu a došlo mu, že se dostal téměř až na bahnitý břeh. Zpomalil a rozhlédl se na obě strany, aby se zorientoval. Les řídl. Ve vzduchu se vznášel slabý, ale nezaměnitelný zápach naplavenin, vodních rostlin a desítek akrů stojaté vody.

Úplně naslepo ale neběžel. Zhruba tušil, kde je, a věděl, že molo musí být poblíž.

Mezi stromy zahlédl pohyb a okamžitě se zastavil, úplně znehybněl a dokonce se pokusil zklidnit dech.

Kus před ním, zády k vodě, se vynořil Quinn!

Vrahovi prolétl hlavou pocit zmaru a zlosti. Všechno běželo jako na drátkách, nebýt toho zatraceného šerifa. Kdyby se neobjevil s Quinnem a kdyby se mu nepodařilo přežít dost dlouho, aby stačil povolat stopaře se psy, všechno by dokonale klaplo.

Pak ale viděl, že štěstí ho úplně neopustilo. Quinn se

v předklonu opíral o kolena, naprosto bez dechu, pušku opřenou o strom mimo okamžitý dosah.

Vrah ho sledoval, jak se narovnává a protahuje, zvedá ruce a otáčí se k jezeru, jako by se nemohl vynadívát na vratké dřevěné molo, kde jistě spatřil věc, se kterou nepočítal.

Pak se začal rozhlížet po okolí; určitě hledal úkryt, kam by se mohl schovat a odtamtud zaútočit. Zjevně se domníval, že k jezeru doběhl první.

Skvělé! Pokud ho netrefí už první ranou, stihne to do Quinna napumpovat napodruhé. Rozhodně však dřív, než se ten už odepsaný polda vzpamatuje a sáhne po pušce. Postoupil k silnému kmeni a přikrčil se. Tady ho Quinn sotva spatří, a neuvidí ho ani poté, co na něj vystřelí.

Vrah se neubráníl úsměvu. *Šach mat*, blesklo mu hlavou.

4

Sarasota, Florida, 1992

Modrobíle pruhovaná kabina stála kus od domu, aby nebránila ve výhledu.

Když si dá Dwayne pozor, dokáže se proplížit ukrytý za živým plotem až k zadní straně kabiny. Zátoka měla příhodný tvar, takže ho nikdo může zahlédnout, nanejvýš snad z moře, a to nepředstavovalo vážný problém. Vzadu se bude moci nepozorovaně přikrčit a poslouchat rozmluvu i jiné zvuky pronikající k němu skrz tenké stěny.

Slunce už skoro zapadalo, ale on čekal, až se setmí úplně. Teprve pak se vydal ke kabině. Teď by ho mohl spatřit ze zátoky jedině někdo, kdo tam kotví se člunem a dívá se jeho směrem dalekohledem nebo teleskopickým objektivem, což bylo docela nepravděpodobné.

Otec odcestoval pracovně do Augusty a od Dwaynea se očekávalo, že bude sedět nad domácími úkoly. Maude

ani jejího milence Billa Phoenixe nenapadne, že není ve svém pokoji, ale naopak se krčí za kabinou. Dwayne už ze zkušenosti věděl, že ti dva spolu budou rozmlouvat uvnitř kvůli obavám, aby jejich slova neroznesl vítr přes vodu do širokého okolí. Kromě toho se Bill Phoenix bál, že by ho mohl zahlédnout někdo ze sousedů.

Dwayne ho podezřívá, že se ani tak nebojí sousedů osobně jako spíš klepů, které by se mohly začít šířit a ptát se, co že to dělá s manželkou jednoho z nejbohatších a nejvlivnějších mužů na Floridě. A takový muž by klidně mohl najmout detektivy.

Anebo někoho horšího.

Maude nebyla jenom bohatá, byla i pěkně žhavá. A Phoenix byl chlap, který pečoval o bazény bohatých.

Pěkně to do sebe zapadlo.

Dwayne, jenž znal svého otce, si byl jistý, že jeho táta Maude nepodezřívá, že by se scházela s milencem, natož v jejich domě. Málokdo by byl tak hloupý.

Ale Maude to zvládla.

Dwayne se posunul o kousek blíž k zadní stěně kabiny. Dokonce k ní přitiskl ucho.

„Přiměla jsem ho, aby určil datum,“ slyšel říkat Maude, její hlas zněl zevnitř naprosto zřetelně. „Až se vrátíme do města, oznámíme všem, že jsme se vzali. Možná dokonce uspořádáme velkou párty.“

„Pane jo,“ ozval se Bill Phoenix. „Už příští týden.“

„Přesně tak. Příležitost nám leží u nohou, jen se sehnout a sebrat ji. Ten opelichanej kocour je celej žhavej, ale nemusí to trvat věčně. Vzhledem ke smrti bývalý man-

želky sepíše novou závěť a nový ženě – což budu já – spadnou jeho zlatáky do klína...”

„Co to dítě?“

„... do poslední mince.“

„Tomu nerozumím. Přece bude chtít něco dát i jemu.“

„Až natáhne brka, nebude mi do toho moct mluvit. Do té doby mi bude věřit, že se s Dwaynem podělím. Fakt si myslí, že mám toho malýho zmrda ráda. Že jsem něco jako jeho opravdová matka. Pracuju na tom, abych ho přesvědčila, že je duševně zaostalý, jak tvrdí jeho učitelka. Vůbec se není schopný učit. Jak by se mohl naučit nakládat s majetkem? Už jsme jednali se soukromou školou v Kentucky, kde ho přijmou. To se bude divit, hošánek!“

„A co ta učitelka? Jede v tom s námi?“

„Dostane svoje.“

„A nebude nám vyhrožovat?“

„To si netroufne, až si uvědomí, co jsme udělali a že v tom jela s náma. Dostane rozumnou částku a vypaří se.“

„A co to dítě?“

„Nechtěj mě rozesmát.“

„Mohl by nám způsobit problémy, Maude.“

„Není se čeho bát. Postarám se o to. Postarala jsem se přece i o manželku, nebo ne? Ta bečka kokainu dostala na svůj poslední trip zlatou dávku heroinu.“

Dwayne chápal, jak to myslí. Jeho matka byla zavražděna. O tom nebylo pochyb. Začal se tak třást, až dostal strach, že ho uslyší.

Pak se jako mávnutím kouzelného proutku uklidnil. Nacházel se v dost svízelné situaci. Paní Jacobyová mu ale

přece vždycky říkala, aby nejdřív používal hlavu, než se vzdá. Měl by se uklidnit a začít myslet.

Myslet.

Koneckonců, matky mu líto nebylo. Nemusel nic předstírat, dokonce ani před sebou – především před sebou –, po tom všem, co mu udělala. Její smrti nelitoval. To, že její smrt nebyla náhoda, na věci přece nic nemění! Maude plánuje, že si vezme jeho otce a pak ho zabije, aby zdělila všechnen majetek. Pak budou Maude a Bill Phoenix bohatí a konečně šťastní.

Přeci se říká, že všechno špatné je k něčemu dobré, nebo ne?

Určitě s tím jde něco udělat.

Zvlášť, když vezme rozum do hrsti, jak mu vždycky až do omrzení opakovala paní Jacobyová. Dwayne jí blahořečil, i když se chystala vzít prachy od Maude a Billa Phoenixe a pomoci jim lhát a uklidit ho do nějaké mizerné školy připomínající vězení, daleko od domova.

To si jen myslí.

Dwayne upaloval pryč. Dával si pozor, aby jej kryl stín živého plotu, a mířil zpátky do domu.

Po většinu noci se jen tak převaloval na posteli a nemohl usnout, protože stále musel myslet na to, co slyšel.

Příští týden. To není moc času – přesně, jak říkal Bill Phoenix. Dwayne předpokládal, že když si Maude vzala do hlavy, že dostane otce do Las Vegas s úmyslem provdat se za něho, otec jí podlehne.

Co dál?

Dwayne odmítal nechat se opět polapit do přediva her mezi dospělými.

Znal Maude a znal otce. Nechtěl odejít do vzdálené školy, kde bude potupně živořit. A také mu bylo jasné, že až si Maude vezme jeho otce, přestěhuje se do postele, kde spávala jeho matka, a všechno se nakonec bude opakovat podle úplně stejného scénáře, jako když byla naživu.

Až uplyne přiměřeně dlouhý čas, aniž by to vypadalo podezřele, Dwayneův otec zemře.

Takhle by to mohlo proběhnout.

Do té doby bude rodina zase pohromadě, alespoň na chvíli.